

ANA HUANG

—

MRAČNE IGRE

NAKLADNIK

Egmont d.o.o.
Višnjevac 3, Zagreb

Z A NAKLADNIKA

Velizara Dobreva

UREDNIKA

Ivana Mirošević

LEKTOR

Bonislav Kamenjašević

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

Blid

DIZAJN KORICA

Punkt studio d.o.o.

TISAK

Znanje d.o.o.
Zagreb, siječanj 2024.

NASLOV IZVORNIKA

Twisted Games

Copyright © 2021, 2022. TWISTED GAMES by Ana Huang

The moral rights of the author have been asserted.

Dizajn naslovnice: © E. James Designs

© za hrvatsko izdanje Egmont d.o.o., 2024.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige
ne smije biti objavljen ili pretisnut bez prethodne
suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN: 978-953-13-2681-0

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu

Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001209631.

ANA HUANG

Mračne igre

S engleskog preveo
Igor Rendić

PULS

*Posvećeno svim djevojkama koje su rekle: »Jebeš princa
na bijelom konju, daj mi viteza s ožiljcima!«*

Playlista

- »Queen« — Loren Gray
- »Castle« — Halsey
- »Arcade« — Duncan Laurence
- »You Should See Me in a Crown« — Billie Eilish
- »Telepatia« — Kali Uchis**
- »Stay« — Rihanna
- »Uncover« — Zara Larsson
- »Secret Love Song« — Little Mix
- »They Don't Know About Us« — One Direction
- »Mine_elds« — Faouzia & John Legend
- »Wildest Dreams« — Taylor Swift
- »Princesses Don't Cry« — Aviva
- »Fairytale« (Slowed Version) — Alexander Rybak
- »I Guess I'm in Love« — Clinton Kane

** Za 18. poglavlje, više što se tiče atmosfere nego stihova.

Napomena čitateljima:

OVA SE PRIČA odvija tijekom četiri godine i uključuje nekoliko skokova kroz vrijeme, naročito u prvom dijelu, kako bi nas dovela sve do sadašnjosti. Također se preklapa s događajima opisanima u prethodnoj knjizi, *Mračna ljubav*.

Prvi se dio odvija za vrijeme radnje *Mračne ljubavi* (prošlost), drugi se dio odvija nakon njena epiloga (sadašnjost).

Preporučeno je, ali ne i nužno, prvo pročitati *Mračnu ljubav* kako bi se razumjelo što se događa.

PRVI DIO

»Po guzi! Daj mi po guzi, gospodaru!«

Suzdržavala sam se od smijeha pri pogledu na izraz lica svog tjelohranitelja Bootha dok je papiga Koža kriještala na njega iz kaveza. Ime vam je poručivalo sve što trebate znati o seksualnom životu prethodnog vlasnika i dok je nekima ta papiga bila urnebesna, Boothu nije. Mrzio je ptice, tvrdeći da ga podsjećaju na goleme leteće štakore.

»Jednog će se dana on i Koža pomlatiti«, rekla je Emma, upraviteljica *Repa i brkova*, i coknula jezikom. »Jadni Booth.«

Suzbila sam još jednu navalu smijeha iako me ustvari boljelo srce. »Vjerojatno neće, Booth uskoro odlazi.«

Trudila sam se ne razmišljati o tome. Booth je bio uz mene već četiri godine, ali sljedećeg mu je tjedna započinjao porodiljni dopust pa će se preseliti natrag u Eldorru da bi bio sa svojom suprugom i njihovom bebom. Bilo mi je drago zbog njega, ali nedostajat će mi. Nije mi bio samo tjelohranitelj već i prijatelj i nadala sam se da ćemo njegova zamjena i ja razviti isti takav odnos.

»A da, zaboravila sam.« Emmin se izraz lica smekšao. Bila je u ranim šezdesetima, kratke prosijede kose i toplih smeđih očiju. »Puno se toga promijeni u malo vremena, dušo.«

Znala je koliko se mrzim opraštati s ljudima.

Volontirala sam u *Repu i brkovima*, lokalnom azilu za kućne ljubimce, još od druge godine studija i Emma mi je postala bliska prijateljica i mentorica. Nažalost, i ona je bila na odlasku. Ostat će u Hazelburgu, ali će se umiroviti kao upraviteljica azila, što je značilo da se više nećemo viđati svaki tjedan.

»Neke se stvari *ne moraju* mijenjati«, rekla sam, i to samo napola u šali. »Ti bi mogla ostati.«

Odmahnula je glavom. »Vodim ovaj azil skoro deset godina, vrijeme je da netko drugi preuzme kormilo. Netko tko može čistiti kaveze, a da ga ne ukoče leđa i kukovi.«

»Tome služe volonteri.« Pokazala sam tu na sebe. Znala sam da sam naporna, ali nisam si mogla pomoći. S obzirom na Emmu, Boothu i skorašnju diplomu na Sveučilištu *Thayer* — gdje sam pohađala studij međunarodnih odnosa i diplomacije, kako i priliči jednoj princezi — bilo mi je već dosta opraštanja za sljedećih pet godina.

»Srce si, zaista jesi. I nemoj reći ostalima, ali...« Spustila je glas sve do zavjereničkog šapta. »Ti si mi najdraža volonterka. Rijetko se nađe netko tvog statusa, a da se bavi dobrotvornim radom jer želi, a ne jer glumi za kamere.«

Obrazi su mi blago porumenjeli kao odgovor na taj kompliment. »Zaista mi je zadovoljstvo, obožavam životinje.« U tome sam bila na majku — što je predstavljalo jednu od samo nekoliko stvari koje su mi ostale od nje.

U nekom sam drugom životu možda bila veterinarka, ali u ovom? U ovom mi je životni put bio određen i prije nego što sam se rodila.

»Ti bi bila sjajna kraljica.« Emma je zakoračila u stranu kako bi jedan član osoblja, noseći štene koje mu se migoljilo u naručju, mogao proći pored nas. »Zaista to mislim.«

Nasmijala sam se na samu pomisao. »Hvala ti, ali nimalo me ne zanima biti kraljicom. A čak i da me zanima, jako su male šanse da ću jednoga dana nositi krunu na glavi.«

Kao princeza Eldorre, malog europskog kraljevstva, bila sam bliže postajanju vladaricom od većine ljudi. Roditelji su mi preminuli dok sam bila dijete — majka pri porodu, otac u automobilskoj nesreći nekoliko godina poslije — i stoga sam bila druga na redu za prijestolje. Moj je četiri godine stariji brat Nikolaj, još otkako je prohodao, bio obučavan da preuzme vlast nakon našeg djeda, kralja Eduarda. Jednom kad Nikolaj dobije djecu, ja ću pasti još niže u redu za nasljedstvo, što mi apsolutno nije smetalo. Htjela sam biti kraljica koliko i kupati se u kiselini.

Emma se razočarano namrštila. »Ah, no, i dalje mislim isto.«

»Emma!« zazvao ju je netko od osoblja. »Imamo problem s mačkama.«

Uzdahnula je. »Uvijek nešto s mačkama«, promrmljala je. »No htjela sam ti reći za odlazak u mirovinu prije nego što čuješ od nekog drugog. Ovdje sam do kraja sljedećeg tjedna, tako da se vidimo u utorak.«

»Zvuči dobro.« Zagrlila sam je i gledala zatim kako trči pozabaviti se tučnjavom životinja u kavezu, a bol u prsima samo je rasla.

Bilo mi je drago što je pričekala kraj smjene da mi kaže da ide u mirovinu jer bih inače čitav dan razmišljala samo o tome.

»Visosti, jeste li spremni?« pitao me Booth, vidno željan maknuti se od Kože.

»Da, idemo.«

»Ajmo, ajmo!« kriještalala je Koža dok smo odlazili. »Daj mi po guzi!«

Napokon sam prasnula u smijeh ponovno vidjevši Boothov izraz lica. »Nedostajat ćeš mi, a i Koži isto.« Zagurala sam ruke u džepove kaputa jer jesenji je zrak bio hladan. »Pričaj mi o novom tjelohranitelju. Kakav je?«

Lišće mi je krckalo pod čizmama dok smo hodali prema mojoj kući izvan kampusa, udaljenoj samo petnaestak minuta